

voor iedereen

Wat de wind meeneemt

We hebben je meegenomen naar de plek die jij het mooist vond. Waar het land ophoudt en de lucht begint, waar je zo vaak stond met je handen in je zakken en zei: kijk nou toch.

Nu kijken wij. En laten je gaan, in de wind die jij altijd te koud vond en nooit uit de weg ging.

Je gaat niet weg. Je gaat overal heen. In het gras dat volgend voorjaar weer opkomt. In het water dat hier altijd blijft bewegen. In de lucht die we inademen als we hier weer staan.

Ik dacht dat loslaten zou voelen als verliezen. Maar het voelt eerder als teruggeven. Aan de plek waar je van hield, aan het licht, aan alles wat groter is dan wij.

Wij houden alleen wat de wind niet kan dragen. Je stem in ons hoofd. Je lach bij elke grap die eigenlijk niet leuk was. De manier waarop je zei: kijk nou toch.

Kijk nou toch. Wat een plek. Wat een leven. Wat een geluk dat wij hier met je mochten staan.

Lisanne Kors, Voor ik het vergeet

Je mag dit gedicht gebruiken bij een afscheid, met vermelding van de naam van de dichter. voorikhetvergeet.com